

การจัดการเรียนรู้โดยใช้การคิดสร้างสรรค์เป็นฐานและรูปแบบการจัดการเรียนรู้
แบบโมเดลชิปปาเพื่อพัฒนาสมรรถนะทางการเรียนรู้ในวิชาชีพครู
LEARNING MANAGEMENT USING CREATIVE THINKING BASE LEARNING
AND CIPPA MODEL TO DEVELOP PROFESSIONAL LEARNING
COMPETENCIES OF STUDENTS TEACHERS

ปณิตตา อินทรักษา¹

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อ 1) ศึกษาสมรรถนะทางการเรียนรู้ในวิชาชีพของนักศึกษาครู และ 2) ศึกษาความพึงพอใจต่อกระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การคิดสร้างสรรค์เป็นฐานและรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบโมเดลชิปปาเพื่อพัฒนาสมรรถนะทางการเรียนรู้ในวิชาชีพครู โดยกลุ่มตัวอย่างเป็น นักศึกษาครู คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร นักศึกษาที่เรียนในรายวิชา หลักสูตรและ วิทยาการจัดการเรียนรู้ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 30 คน การได้มาซึ่งกลุ่มตัวอย่างได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง เครื่องมือวิจัย ประกอบด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 15 แผน ระยะเวลา 15 สัปดาห์ 2) แบบทดสอบวัด ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และ 3) แบบสอบถามความพึงพอใจ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ คะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และการทดสอบค่าที

ผลการวิจัย พบว่า 1) กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการเรียนรู้โดยใช้การคิดสร้างสรรค์เป็นฐานและ รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบโมเดลชิปปาเพื่อพัฒนาสมรรถนะทางการเรียนรู้ในวิชาชีพครู มีสมรรถนะ ทางการเรียนรู้ในวิชาชีพครูสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 2) ความพึงพอใจต่อ กระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การคิดสร้างสรรค์เป็นฐานและรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบโมเดลชิปปา คะแนนเฉลี่ย 4.52 อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.52$, S.D. = 0.47)

คำสำคัญ การคิดสร้างสรรค์ โมเดลชิปปา สมรรถนะทางการเรียนรู้ วิชาชีพครู

¹ อาจารย์ ดร. ประจำสาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

Abstract

The objectives of this research were to 1) study the professional learning competencies of teacher students using creative thinking as a base and the CIPPA model of learning management and 2) to study the satisfaction of the learning management process by use creativity as a base and a CIPPA model of learning management to develop learning competencies in the teaching profession. The sample group were teachers students from the Faculty of Education, Sakon Nakhon Rajabhat University. Students studying in the course Curriculum and learning management science for semester 2, academic year 2020, total of 30 people. The sample was obtained through Purposive Sampling. This research was experimental research. The research instruments consisted of 1) learning management plan, 15 learning management plans for 15 weeks. 2) a learning achievement test, and 3) a satisfaction questionnaire. The statistics used for data analysis were mean ($\bar{X}$), standard deviation (S.D.) and t-test dependent.

The results of the research were as follows: 1) The samples that were learned using creative thinking as a base and the CIPPA model of learning management to develop learning competencies in the teaching profession. Have higher learning competencies in the teaching profession They were statistically significant at the .05 and 2) levels satisfaction with creativity-based learning management process and the CIPPA model learning management model, the mean of 4.52 was the highest ($\bar{X} = 4.52$, S.D.= 0.47)

Keywords: Creative thinking, CIPPA Model, Learning competencies, Teacher profession

1. บทนำ

สำหรับการจัดการศึกษาของไทยในภาวะปัจจุบันนั้น สามารถประเมินพฤติกรรมการจัดการเรียนรู้ของครูได้จากการเปรียบเทียบสมรรถนะด้านการเรียนรู้ และความสามารถตามมาตรฐานของนักเรียนที่ได้มาจากการทดสอบ O-NET (Ordinary National Educational Test) ที่จัดสอบโดยสถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (สทศ.) หรือ แม้แต่ NT (National Test) ที่จัดสอบโดย สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) ซึ่งต่างพบว่าส่วนใหญ่ นักเรียนสอบได้คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าร้อยละ 50 และเมื่อเขาทดสอบสมรรถนะระหว่างประเทศ เช่น TIMSS (Trends in International Mathematics and Science Study) เป็นการทดสอบโดย IEA (The International Association for the Evaluation of Educational Achievement) ของประเทศสหรัฐอเมริกา หรือ PISA (Programme for International Student Assessment) ของ OECD (Organization for Economic Co-operation and Development) ก็มีคะแนนต่ำและอยู่ในลำดับท้าย ๆ ในจำนวนที่ประเทศเข้าสอบ (พศิน แดงจวง, 2554 หน้า 43) จากข้อมูลดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าคุณภาพการศึกษาไทยอยู่ในสภาวะวิกฤต นั่นคือ ระบบการจัดการศึกษาของไทยในภาวะปัจจุบันยังประสบกับปัญหาถึงแม้ว่ากระทรวงศึกษาธิการได้ดำเนินการปฏิรูปการศึกษามาตั้งแต่ พ.ศ. 2542 แล้วก็ตาม

การนำหลักการสมรรถนะ (Competency-base Approach) มาใช้ในการพัฒนาขีดความสามารถของบุคคลในภาครัฐของประเทศไทยได้รับการยอมรับมากขึ้นหลังจากที่ สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (ก.พ.) ได้นำแนวคิดนี้มาใช้ในวงการข้าราชการและปัจจุบันได้กำหนดไว้เป็นหลักการในการขับเคลื่อนข้าราชการไทย ในขณะที่ภาคการศึกษามีหน่วยงานที่นำหลักการนี้มาปรับใช้เพื่อการพัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษากันบ้างแล้ว ในส่วนของสถาบันพัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษาก็ได้มีการศึกษา และกำหนดรูปแบบสมรรถนะ (Competency Model) สำหรับครูและบุคลากรทางการศึกษาของข้าราชการ 4 กลุ่ม ในปี 2552 ได้แก่ ครู ผู้บริหารสถานศึกษา ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาและศึกษานิเทศก์ โดยมีการประยุกต์ใช้หลักการสมรรถนะเพื่อการพัฒนา ครู และบุคลากรทางการศึกษา โดยกำหนดตามวงจรระบบการพัฒนาสมรรถนะบุคคล (Competence Development Lifecycle) ซึ่งมีการดำเนินงานใน 3 ระยะ ที่ต่อเนื่องกัน คือ ระยะที่ 1 การจัดทำรูปแบบสมรรถนะ(Competency Model) ระยะที่ 2 การประเมินสมรรถนะ (Competency Assessment) และระยะที่ 3 การพัฒนาสมรรถนะ (Competency Development) (ชัชรินทร์ ชวนวัน, 2562, Internet)

การจัดการเรียนรู้สำหรับนักศึกษาครูจำเป็นต้องมีการปรับเปลี่ยนวิธีการสอนให้สอดคล้องกับการเรียนรู้ของผู้เรียนและสภาพปัจจุบันของสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปจากอดีตผู้สอนเป็นผู้ถ่ายทอดความรู้ให้แก่ผู้เรียนเพียงฝ่ายเดียว ซึ่งจะไม่สามารถพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ที่ได้จากการเรียนรู้ในห้องเรียนไปใช้ได้ อย่างมีประสิทธิภาพทั้งนี้ในการปรับเปลี่ยนวิธีการเรียนการสอนจะต้องปรับบทบาทของผู้สอนจากผู้ถ่ายทอดความรู้มาเป็นผู้ชี้แนะวิธีการค้นคว้าหาความรู้ใหม่ ๆ ให้ผู้เรียน อันจะพัฒนาให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ แสวงหาความรู้และประยุกต์ใช้ความรู้ด้วยความเข้าใจ (ทศนา แคมมณี, 2555, หน้า 78)

การพัฒนาทักษะการเรียนรู้ที่จำเป็น ประกอบด้วย ทักษะการคิดสร้างสรรค์และนวัตกรรม ทักษะด้านสารสนเทศ สื่อและเทคโนโลยีและทักษะชีวิตและการทำงาน และบุคคลที่มีบทบาทสำคัญที่จะ ทำให้การศึกษาประสบความสำเร็จได้นั้นก็คือ “ครู” เพราะครูผู้ทำหน้าที่หลักในกระบวนการ จัดการเรียนรู้ปลูกฝังทั้งวิชาความรู้และความประพฤติแก่เด็กและเยาวชน ดังเช่น พิมพันธ์ุ เดชะคุปต์ และคณะ (2555, หน้า 67) ได้กล่าวว่า ครูเป็นบุคคลสำคัญที่สุด ส่งผลโดยตรงต่อคุณภาพการเรียนการสอน และคุณภาพของผู้เรียน คุณลักษณะของครูในศตวรรษที่ 21 ต้องเป็นผู้ที่มีความรอบรู้มีความ เป็นมืออาชีพ มีความสามารถ และศักยภาพสูง มีความสามารถในการประยุกต์ใช้นวัตกรรมทางการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมและพัฒนาผู้เรียนให้เป็นไปเป้าหมายของการศึกษา สอดคล้องกับ วิจารย์ พานิช (2555, หน้า 50) ที่ได้กล่าวโดยสรุปถึงความท้าทายต่อการจัดการเรียนรู้ของครูในศตวรรษที่ 21 ว่า ครูยุคใหม่ควรมีวิธีคิดหรือกระบวนการที่ถูกต้องเกี่ยวกับการเรียนการสอนให้ นักเรียนเรียนรู้แบบให้รู้จริง (Mastery Learning) และเน้นลงมือปฏิบัติ (Action Learning) เตรียมผู้เรียนไปเป็นคนที่ทำงานที่ใช้ความรู้ (knowledge worker) และเป็นบุคคลพร้อมเรียนรู้ (learning person) และทักษะที่สำคัญที่สุดที่ครูต้องปลูกฝังให้เกิดกับผู้เรียนเพื่อให้เขาเป็นบุคคลที่มีทักษะการปฏิบัติงาน และทักษะความสำเร็จส่วนบุคคล นั่นคือทักษะ การเรียนรู้ (learning skills) ของคนศตวรรษที่ 21 การที่จะพัฒนาผู้เรียนให้เป็นผู้ที่มีความสามารถดังกล่าว ครูจึงต้องเป็นผู้ที่มีความสามารถใน การจัดการเรียนรู้และการจัดการเรียนรู้ที่ดีนั้นต้องเกิดจากการวางแผนและออกแบบการเรียนรู้ที่ เหมาะสม มีแบบแผนที่ชัดเจน ครอบคลุมเนื้อหา ทักษะ และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตลอดจนถึง การเลือกใช้เทคนิคการเรียนรู้ที่หลากหลาย ผู้สอนที่มีความสามารถในการออกแบบการจัดการเรียนรู้ ดังที่ พินสุตา สิริธรรังศรี (2556, หน้า 35) ได้ศึกษาการยกระดับและพัฒนาครูของต่างประเทศในด้าน การพัฒนาครูสรุปได้ว่า ครูจะต้องได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่องในด้านการพัฒนาทักษะการจัดการเรียนรู้ในรูปแบบและวิธีการต่าง ๆ ที่สอดคล้องกับสถานการณ์และผู้เรียน ทักษะการออกแบบ การเรียนรู้แบบ Active Learning และหน่วยงานที่มีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาครูได้แก่ หน่วยงานทางการศึกษาต่าง ๆ รวมถึงสถาบันที่ผลิตและพัฒนาครูเช่น มหาวิทยาลัย หรือ มหาวิทยาลัยราชภัฏ ที่ต้องทำหน้าที่สำคัญในการผลิตและเตรียมครูให้สอดคล้องกับความต้องการพัฒนาประเทศในการ เตรียมเยาวชนของชาติให้เป็นผู้ที่สามารถแข่งขันและดำรงชีวิตอยู่ในโลกของตนได้ในอนาคต สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (2554, หน้า 22) จึงได้เสนอกรอบแนวคิดการผลิตครูยุคใหม่ที่มุ่งเน้น ผลลัพธ์การเรียนรู้ (Learning Outcomes) หรือความสามารถหลัก (Core Competencies) ของ ผู้เรียนเป็นสำคัญ และได้ผสมผสานแนวคิดเรื่องการเรียนรู้และทักษะในศตวรรษที่ 21 ไว้ด้วย ดังนั้น สถาบันการผลิตครูทุกแห่งจึงต้องมุ่งเน้นการผลิตและพัฒนาครูให้มีคุณภาพทั้งความเข้มแข็งทางวิชาการ และทักษะการจัดการเรียนรู้

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ตระหนักและเล็งเห็นถึงความสำคัญในเรื่องดังกล่าว จึงมีนโยบายสำคัญที่มุ่งพัฒนาผู้เรียนในด้าน ทักษะการจัดการเรียนรู้ โดยให้สอดแทรกในการเรียนการสอนทุกวิชา โดยเฉพาะอย่างยิ่งใน รายวิชา หลักสูตรและวิทยาการจัดการเรียนรู้ ซึ่งเป็นวิชาชีพครูบังคับสำหรับนักศึกษาครูทุกคน โดยทั่วไปมีเป้าหมายหลักเพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ทักษะ และเจตคติที่ดีที่จะนำไป

จัดการเรียนการสอน และสามารถเขียนแผนจัดการเรียนรู้ที่เชื่อมโยงกับหลักสูตร เรียนรู้วิธีการและเทคนิค การสอนต่าง ๆ ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญและใช้เป็นพื้นฐานในการเตรียมความพร้อมก่อนประกอบวิชาชีพครู ด้วยเหตุผลดังกล่าวทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะจัดการเรียนรู้โดยใช้การคิดสร้างสรรค์เป็นฐานและ รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบโมเดลชิปปาเพื่อพัฒนาสมรรถนะทางการเรียนรู้ในวิชาชีพครูคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร โดยจะใช้หลักการจัดการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Active Learning) ซึ่งจะสามารถนำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนในหมวดวิชาเฉพาะด้าน กลุ่มวิชาชีพครู วิชาบังคับ รหัสวิชา 21022204 ชื่อวิชา หลักสูตรและวิทยาการจัดการเรียนรู้ (Curriculum and Learning Methodology) ซึ่งเป็นรายวิชาบังคับของนักศึกษาครู โดยการสร้างกิจกรรมเพื่อให้นักศึกษาครูเกิดกระบวนการฝึกการคิด ขั้นสูง เกิดกระบวนการเรียนรู้ที่หลากหลาย เกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ เกิดการคิดเพื่อการตัดสินใจ รวมถึงทักษะในศตวรรษที่ 21 ที่สามารถพัฒนาสมรรถนะทางการเรียนรู้ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสมรรถนะทางการเรียนรู้ในวิชาชีพของนักศึกษาครูโดยใช้การคิดสร้างสรรค์เป็นฐานและรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบโมเดลชิปปา
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจต่อกระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การคิดสร้างสรรค์เป็นฐานและรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบโมเดลชิปปา

3. แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

3.1 แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับสมรรถนะ

แนวคิดเกี่ยวกับสมรรถนะ (Competency) หรือความสามารถของบุคคลในองค์กร เริ่มในปี ค.ศ.1960 เมื่อ McClelland ได้เขียนบทความและกล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างคุณลักษณะที่ดี (Excellent Performer) ของบุคคลในองค์กรกับระดับทักษะ ความรู้ ความสามารถ โดยระบุว่า การวัด IQ และการทดสอบบุคลิกภาพเป็นวิธีการที่ไม่เหมาะสมในการทำนายความสามารถ แต่ควรใช้บุคคลที่มีความสามารถมากกว่าคะแนนสอบ (Test Scores) ต่อมาในปี ค.ศ. 1973 McClelland ได้แสดงความคิดเห็นสมรรถนะในบทความ Testing for Competence Rather Than Intelligence ว่า IQ ซึ่งประกอบด้วยความถนัดหรือความเชี่ยวชาญทางวิชาการความรู้ และความมุ่งมั่นสู่ความสำเร็จ ไม่ใช่ตัวชี้วัดที่ดีของผลงานและความสำเร็จโดยรวม แต่สมรรถนะบุคคลกลับ เป็นสิ่งที่สามารถคาดการณ์ความสำเร็จในงานได้ดีกว่า ซึ่งสะท้อนให้เห็นได้อย่างชัดเจนว่าผู้ที่ทำงานเก่ง มีได้ หมายถึง ผู้ที่เรียนเก่งเสมอไป แต่ผู้ที่ประสบความสำเร็จในการทำงาน ต้องเป็นผู้ที่มีความสามารถในการประยุกต์ใช้ หลักการ หรือวิชาการที่มีอยู่ในตัวเองเพื่อก่อให้เกิดประโยชน์ในงานที่ตนทำ จึงจะกล่าวได้ว่าบุคคลนั้นมีสมรรถนะ (Stone, 1990 อ้างอิงจาก เรชา ชูสุวรรณ, 2550 หน้า 92) แนวคิด “สมรรถนะ” ของ McClelland แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า สมรรถนะ หรือความสามารถของบุคคลส่งผลดีต่อผลการปฏิบัติงานมากกว่า IQ จึงได้มีผู้สนใจ

ศึกษามากขึ้นเป็นลำดับ จนในปี ค.ศ. 1982 Boyatzis ได้เขียนหนังสือชื่อ The Competent Manager : A Model of Effective Performance โดยได้ใช้คำว่า Competencies เป็นคนแรก

3.2 ความสำคัญของสมรรถนะ

อริยา คูหา และหริรักษ์ แก้วกับทอง (2559, หน้า 83) กล่าวถึงหน้าที่ที่พึงกระทำสำหรับครู ดังนี้

1. ครูควรศึกษาหลักสูตรแกนกลาง เพื่อรู้และเข้าใจในสิ่งที่ตนต้องสอนอย่างชัดเจน
2. ครูควรวางแผนการเรียนรู้ เพื่อความราบรื่นในการจัดการเรียนรู้
3. ครูควรเลือกใช้วิธีการจัดการเรียนรู้ใหม่ ๆ และเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ อย่างครบถ้วนทุกคนและมีบทบาทในการจัดการเรียนรู้ของตนเอง เพื่อสร้างความเข้าใจในบทเรียนที่คงทน
4. ครูควรใช้หลักจิตวิทยา และแรงจูงใจให้ถูกวิธีและมีประสิทธิภาพสูงสุด เพื่อดึงความสนใจของผู้เรียน ให้อยู่กับบทเรียนเพื่อการเรียนที่มีประสิทธิภาพอย่างแท้จริง
5. ครูควรสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนให้เอื้อต่อการเรียนรู้และสนุกสนาน เพื่อให้ผู้เรียนรู้สึกถึงความสนุกสนาน และความสุขในการได้เข้าร่วมในชั้นเรียน
6. ครูควรมีการประเมินการจัดการเรียนรู้และพัฒนาการของผู้เรียนเป็นการตรวจสอบตนเอง นักเรียน สื่อ กระบวนการเพื่อการพัฒนาให้ดีขึ้นต่อไปในภายภาคหน้า

3.3 สมรรถนะความเป็นครู

พิมพันธ์ เดชะคุปต์ และพรทิพย์ แข็งขัน (2551, หน้า 57) ได้นำเสนอ สมรรถนะความเป็นครู ในศตวรรษที่ 21 โดยแปล จากมาตรฐานครูในมลรัฐฟลอริดา (Florida Education Standards Commission) สรุปได้ว่า ครูต้องมีสมรรถนะ ดังนี้ 1) สามารถใช้ยุทธศาสตร์การประเมินอย่างหลากหลาย 2) สามารถใช้เทคนิคการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ 3) สามารถเข้าร่วมกิจกรรมทางวิชาชีพอย่างต่อเนื่อง เพื่อพัฒนาตนเองและสถานศึกษา 4) สามารถใช้เทคนิคและยุทธศาสตร์ที่เหมาะสมในการส่งเสริมให้นักเรียนคิด 5) สามารถใช้ยุทธศาสตร์การเรียนการสอนที่หลากหลาย 6) มีจรรยาบรรณวิชาชีพครู 7) สามารถจัดสภาพแวดล้อมเพื่อส่งเสริมพัฒนาการทางการเรียนรู้ 8) มีความรู้ความเข้าใจในเนื้อหา รายวิชา 9) สามารถสร้างสรรค์บรรยากาศทางการเรียนรู้ 10) สามารถวางแผนการสอนและดำเนินการตามแผนได้อย่างหลากหลาย 11) สามารถทำงานร่วมกับเพื่อนครู ผู้ปกครอง และผู้เกี่ยวข้องกับการศึกษา และ 12) สามารถใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสมในการจัดการเรียนการสอน

สำนักมาตรฐานวิชาชีพ สำนักงานเลขาธิการคุรุสภา (2548 อ้างอิงจาก พิมพันธ์ เดชะคุปต์ และพรทิพย์ แข็งขัน, 2551, หน้า 93) ได้กล่าวถึง สมรรถนะความเป็นครูในศตวรรษที่ 21 ว่าควรประกอบด้วย มาตรฐานความรู้ มีความรู้ไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีทางการศึกษาหรือเทียบเท่าหรือคุณวุฒิอื่นที่คุรุสภารับรอง และมีสาระ ความรู้ 9 ด้าน ดังต่อไปนี้

1. ภาษาและเทคโนโลยีสำหรับครู

สาระความรู้ ได้แก่ 1) ภาษาไทยสำหรับครู 2) ภาษาอังกฤษ หรือภาษาต่างประเทศอื่น ๆ สำหรับครู และ 3) เทคโนโลยีสารสนเทศสำหรับครู

สมรรถนะ ได้แก่ 1) สามารถใช้ทักษะในการฟัง การพูด การอ่าน การเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อความหมายได้อย่างถูกต้อง 2) สามารถใช้ทักษะในการฟัง การพูด การอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษ หรือภาษาต่างประเทศอื่น ๆ เพื่อการสื่อความหมายได้อย่างถูกต้อง และ 3) สามารถใช้คอมพิวเตอร์ขั้นพื้นฐาน

2. การพัฒนาหลักสูตร

สาระความรู้ ได้แก่ 1) ปรัชญา แนวคิดทฤษฎีการศึกษา 2) ประวัติความเป็นมาและระบบการจัดการการศึกษาไทย 3) วิสัยทัศน์และแผนพัฒนาการศึกษาไทย 4) ทฤษฎีหลักสูตร 5) การพัฒนาหลักสูตร 6) มาตรฐานและมาตรฐานช่วงชั้นของหลักสูตร 7) การพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา และ 8) ปัญหาและแนวโน้มในการพัฒนาหลักสูตร

สมรรถนะ ได้แก่ 1) สามารถวิเคราะห์หลักสูตร 2) สามารถปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตรได้อย่างหลากหลาย 3) สามารถประเมินหลักสูตรได้ทั้งก่อนและหลังการใช้หลักสูตร และ 4) สามารถจัดทำหลักสูตร

3. การจัดการเรียนรู้

สาระความรู้ ได้แก่ 1) ทฤษฎีการเรียนรู้และการสอน 2) รูปแบบการเรียนรู้และการพัฒนาการเรียนรู้ 3) การออกแบบและการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ 4) การบูรณาการเนื้อหาในกลุ่มสาระการเรียนรู้ 5) การบูรณาการการเรียนรู้แบบองค์รวม 6) เทคนิคและวิทยาการจัดการเรียนรู้ 7) การใช้และการผลิตสื่อและการพัฒนานวัตกรรมในการเรียนรู้ 8) การจัดการเรียนรู้แบบยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ และ 9) การประเมินผลการเรียนรู้

สมรรถนะ ได้แก่ 1) สามารถนำประมวลรายวิชามาจัดทำแผนการเรียนรู้รายภาคและตลอดภาคการศึกษา 2) สามารถออกแบบการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน 3) สามารถเลือกใช้พัฒนาและสร้างสื่ออุปกรณ์ที่ส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียน และ 4) สามารถจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียน และจำแนกระดับการเรียนรู้ของผู้เรียนจากการประเมินผล

4. จิตวิทยาสำหรับครู

สาระความรู้ ได้แก่ 1) จิตวิทยาพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการมนุษย์ 2) จิตวิทยาการศึกษา และ 3) จิตวิทยาการแนะแนวและให้คำปรึกษา

สมรรถนะ ได้แก่ 1) เข้าใจธรรมชาติของผู้เรียน 2) สามารถช่วยเหลือผู้เรียนให้เรียนรู้และพัฒนาได้ตามศักยภาพของตน 3) สามารถให้คำแนะนำช่วยเหลือผู้เรียนให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น

5. การวัดและประเมินผลการศึกษา

สาระความรู้ ได้แก่ 1) หลักการและเทคนิคการวัดและประเมินผลทางการศึกษา 2) การสร้างและการใช้เครื่องมือวัดผลและประเมินผลทางการศึกษา 3) การประเมินสภาพจริง 4) การประเมินจากแฟ้มพัฒนาผลงาน 5) การประเมินภาคปฏิบัติ และ 6) การประเมินผลแบบย่อยและแบบรวม

สมรรถนะ ได้แก่ 1) สามารถวัดและประเมินผลได้ตามสภาพความเป็นจริง 2) สามารถนำผลการประเมินไปใช้ในการปรับปรุงการจัดการเรียนรู้และหลักสูตร

6. การบริหารจัดการในห้องเรียน

สาระความรู้ ได้แก่ 1) ทฤษฎีและหลักสูตรการบริหารจัดการ 2) ภาวะผู้นำทางการศึกษา 3) การคิดอย่างเป็นระบบ 4) การเรียนรู้วัฒนธรรมองค์กร 5) มนุษยสัมพันธ์ในองค์กร 6) การติดต่อสื่อสารในองค์กร 7) การบริหารจัดการชั้นเรียน 8) การประกันคุณภาพการศึกษา 9) การทำงานเป็นทีม 10) การจัดโครงการทางวิชาการ 11) การจัดโครงการฝึกอบรม 12) การจัดโครงการและกิจกรรมเพื่อพัฒนา 13) การจัดระบบสารสนเทศเพื่อการบริหารจัดการ และ 14) การศึกษาเพื่อพัฒนาชุมชน

สมรรถนะ ได้แก่ 1) มีภาวะผู้นำ 2) สามารถบริหารจัดการในชั้นเรียน 3) สามารถสื่อสารได้อย่างมีคุณภาพ 4) สามารถในการประสานประโยชน์ และ 5) สามารถนำนวัตกรรมใหม่ ๆ มาใช้ในการบริหารจัดการ

7. การวิจัยทางการศึกษา

สาระความรู้ ได้แก่ 1) ทฤษฎีการวิจัย 2) รูปแบบการวิจัย 3) การออกแบบการวิจัย 4) กระบวนการวิจัย 5) สถิติเพื่อการวิจัย 6) การวิจัยในชั้นเรียน 7) การฝึกปฏิบัติการวิจัย 8) การนำเสนอผลงานวิจัย 9) การค้นคว้า ศึกษางานวิจัยในการพัฒนากระบวนการจัดการเรียนรู้ 10) การใช้กระบวนการวิจัยในการแก้ปัญหา และ 11) การเสนอโครงการเพื่อทำวิจัย

สมรรถนะ ได้แก่ 1) สามารถนำผลการวิจัยไปใช้ในการจัดการเรียนการสอน 2) สามารถทำผลการวิจัยไปใช้ในการจัดการเรียนการสอน และ 3) สามารถทำวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนและพัฒนาผู้เรียน

8. นวัตกรรมและเทคโนโลยีสารสนเทศทางการศึกษา

สาระความรู้ ได้แก่ 1) แนวคิด ทฤษฎี เทคโนโลยีและนวัตกรรมการศึกษาที่ส่งเสริมการพัฒนาคุณภาพการเรียนรู้ 2) เทคโนโลยีและสารสนเทศ 3) การวิเคราะห์ปัญหาที่เกิดจากการใช้นวัตกรรมเทคโนโลยีและสารสนเทศ 4) แหล่งการเรียนรู้และเครือข่ายการเรียนรู้ และ 5) การออกแบบ การสร้าง การนำไปใช้ การประเมินและการปรับปรุงนวัตกรรม

สมรรถนะ ได้แก่ 1) สามารถเลือกใช้ ออกแบบสร้างและปรับปรุงนวัตกรรมเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่ดี 2) สามารถพัฒนาเทคโนโลยีและสารสนเทศ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่ดี และ 3) สามารถแสวงหาแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลาย เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียน

9. ความเป็นครู

สาระความรู้ ได้แก่ 1) ความสำคัญของวิชาชีพครูบทบาทหน้าที่ ภาระงานของครู 2) พัฒนาการของวิชาชีพครู 3) คุณลักษณะของครูที่ดี 4) การสร้างทัศนคติที่ดีต่อวิชาชีพครู 5) การเสริมสร้างศักยภาพและสมรรถภาพความเป็นครู 6) การเป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้และการเป็นผู้นำทางวิชาการ 7) เกณฑ์มาตรฐานวิชาชีพครู 8) จรรยาบรรณของวิชาชีพครู และ 9) กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา

สมรรถนะ ได้แก่ 1) รัก เมตตา และปรารถนาดีต่อผู้เรียน 2) อุดมและรับผิดชอบ 3) เป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้และเป็นผู้นำทางวิชาการ 4) มีวิสัยทัศน์ 5) ศรัทธาในวิชาชีพครู และ 6) ปฏิบัติตามจรรยาบรรณของวิชาชีพครู

3.4 การวัดความพึงพอใจ

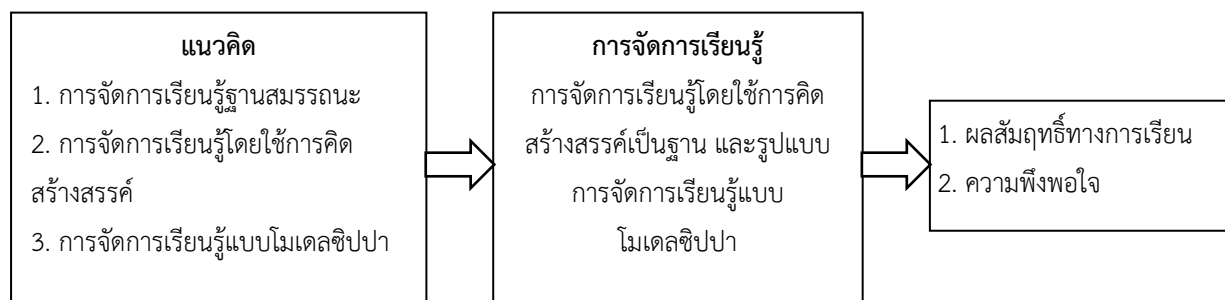
กวีญา เนาวประทีป (2553 หน้า 6) กล่าวว่า การวัดความพึงพอใจเป็นการวัดทัศนคติ และความรู้สึก ซึ่งสามารถทำได้หลายวิธีดังนี้

1. การใช้แบบสอบถาม เป็นวิธีการวัดความพึงพอใจโดยให้กลุ่มตัวอย่างกรอก ความคิดเห็นของตนในแบบสอบถามที่ออกแบบมาเพื่อวัดความพึงพอใจในด้านต่าง ๆ การวัด ความพึงพอใจแบบนี้ คุณภาพของข้อมูลที่ได้จะขึ้นอยู่กับคุณภาพของแบบสอบถาม ผู้วิจัยต้องมี ความรู้ความเข้าใจในการออกแบบแบบสอบถาม เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้อง ครบถ้วน และตรง วัดคุณสมบัติของงานวิจัย

2. การสัมภาษณ์เป็นวิธีการวัดความพึงพอใจทางตรง โดยจะทำการพูดคุยกับกลุ่มตัวอย่างโดยตรง การวัดความพึงพอใจโดยการสัมภาษณ์นี้ต้องอาศัยเทคนิคและวิธีการที่ดีจึงจะได้ ข้อมูลที่เป็นจริง

3. การสังเกต เป็นวิธีวัดความพึงพอใจโดยการสังเกตพฤติกรรมของบุคคลเป้าหมาย ไม่ว่าจะเป็นการพูดจา กริยาท่าทาง การวัดความพึงพอใจโดยการสังเกตนี้ใช้เวลาค่อนข้างมาก และต้องอาศัยการสังเกตอย่างมีระเบียบแบบแผน

4. กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

5. วิธีดำเนินการวิจัย

5.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร นักศึกษาที่เรียนในรายวิชา 21022204 ชื่อวิชาหลักสูตรและวิทยาการจัดการเรียนรู้ (Curriculum and Learning Methodology) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร จำนวน 534 คน

กลุ่มตัวอย่าง นักศึกษาที่เรียนในรายวิชา 21022204 ชื่อวิชา หลักสูตรและวิทยาการจัดการเรียนรู้ (Curriculum and Learning Methodology) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร สาขาวิชาคณิตศาสตร์ จำนวน 30 คน การได้มาซึ่งกลุ่มตัวอย่างได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

5.2 ระเบียบวิธีวิจัย

ผู้วิจัยใช้แบบแผนการทดลองแบบกลุ่มเดียว (One Group pretest-posttest design) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2543, หน้า 60) โดยมีแบบแผนการทดลอง ดังนี้

ตาราง 1 แบบแผนการทดลองแบบกลุ่มเดียว (One Group pretest-posttest design)

กลุ่มตัวอย่าง	สอบก่อนเรียน	ทดลอง	สอบหลังเรียน
E	T ₁	X	T ₂

เมื่อ E คือ กลุ่มตัวอย่าง

X คือ การจัดการเรียนรู้โดยการคิดสร้างสรรค์เป็นฐาน

T₁ คือ การทดสอบก่อนเรียน (Pretest)

T₂ คือ การทดสอบหลังเรียน (Posttest)

5.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

5.3.1 แผนการจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัยได้พัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การคิดสร้างสรรค์เป็นฐานและรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบโมเดลชิปปา จำนวน 15 แผน จำนวน 15 สัปดาห์ เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่านเพื่อประเมินความเหมาะสมเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ (บุญชม ศรีสะอาด, 2553, หน้า 6) หลังจากนั้น นำผลจากการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้มาวิเคราะห์โดยกำหนดเกณฑ์ในการพิจารณาผลการประเมินจากค่าเฉลี่ยคะแนนความเหมาะสมตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ มีค่าเท่ากับ 4.46 แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมระดับดี

5.3.2 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผู้วิจัยได้พัฒนาแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและนำเสนอผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมและความสอดคล้อง

พร้อมทั้งให้ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงแบบทดสอบ โดยผู้เชี่ยวชาญพิจารณาและลงความเห็นและให้คะแนน และนำคะแนนที่ได้มาคำนวณหาดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) เท่ากับ 1

5.3.3 ปรับปรุงแบบทดสอบตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ แล้วนำไปทดลองใช้กับนักศึกษาซึ่งเคยเรียนวิชาหลักสูตรและวิทยาการจัดการเรียนรู้ผ่านมาแล้ว ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน นำผลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนก (r) โดยใช้ Item-total Correlation โดยได้ค่าอำนาจจำแนก (r) เท่ากับ 0.84 และวิเคราะห์หาความยากง่าย (p) โดยค่าความยากง่าย เท่ากับ 0.62

5.3.4 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไปใช้จริงกับกลุ่มทดลอง

5.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย ดังนี้

5.4.1 สถานที่เก็บข้อมูล คือ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

5.4.2 ระยะเวลาในการเก็บข้อมูล 1 ภาคการศึกษา (ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563)

5.4.3 ผู้วิจัยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยการคิดสร้างสรรค์เป็นฐานและรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบโมเดลชิปปากับกลุ่มทดลองและเก็บข้อมูลด้วยตัวผู้วิจัยเอง

5.4.4 ผู้วิจัยนำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียน ให้กลุ่มตัวอย่างทำก่อนที่ผู้วิจัยจะจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบและแผนการจัดการเรียนรู้ และนำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนฉบับเดิมให้กลุ่มตัวอย่างทำหลังจากผู้วิจัยจัดการเรียนรู้เรียบร้อยแล้ว หลังจากนั้นผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้องและความสมบูรณ์ของข้อมูลในแบบทดสอบ

5.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อการวิจัย ดังนี้

5.5.1 วิเคราะห์ข้อมูลจากทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ในรายวิชา หลักสูตรและวิทยาการจัดการเรียนรู้ (Curriculum and Learning Methodology) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 โดยใช้ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ ในการแปลความหมายคะแนน ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์ความหมายคะแนนเฉลี่ยคำตอบ โดยอาศัยเกณฑ์ของ บุญชม ศรีสะอาด และบุญส่ง นิลแก้ว (2535, หน้า 22) แปลความหมายของคะแนนเฉลี่ย ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 4.51-5.00	หมายถึง	นักศึกษามีสมรรถนะทางการเรียนรู้ มากที่สุด
คะแนนเฉลี่ย 3.51-4.50	หมายถึง	นักศึกษามีสมรรถนะทางการเรียนรู้ มาก
คะแนนเฉลี่ย 2.51-3.50	หมายถึง	นักศึกษามีสมรรถนะทางการเรียนรู้ ปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย 1.51-2.50	หมายถึง	นักศึกษามีสมรรถนะทางการเรียนรู้ น้อย
คะแนนเฉลี่ย 1.00-1.50	หมายถึง	นักศึกษามีสมรรถนะทางการเรียนรู้ น้อยที่สุด

5.5.2 วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ในรายวิชา หลักสูตรและวิทยาการจัดการเรียนรู้ (Curriculum and Learning Methodology) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 ด้วยการจัดการเรียนรู้ ตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยใช้การคิดสร้างสรรค์เป็นฐานและรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบโมเดลซิปปา ก่อนเรียน และ หลังเรียน ของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้การทดสอบทีแบบไม่อิสระ (t-test for Dependent Samples)

5.5.3 วิเคราะห์ความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ โดยแบบสอบถาม เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) ตามแบบของลิเคิร์ต (Likert) โดยผู้วิจัยได้กำหนด คะแนนของคำตอบแต่ละข้อ ดังนี้

มากที่สุด	ให้ค่าน้ำหนักคะแนนเท่ากับ 5
มาก	ให้ค่าน้ำหนักคะแนนเท่ากับ 4
ปานกลาง	ให้ค่าน้ำหนักคะแนนเท่ากับ 3
น้อย	ให้ค่าน้ำหนักคะแนนเท่ากับ 2
น้อยที่สุด	ให้ค่าน้ำหนักคะแนนเท่ากับ 1

ส่วนเกณฑ์การแปลความหมายคะแนน กำหนดไว้ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2553, หน้า 21)

4.51-5.00	หมายความว่า	พึงพอใจอยู่ในระดับ มากที่สุด
3.51-4.50	หมายความว่า	พึงพอใจอยู่ในระดับ มาก
2.51-3.50	หมายความว่า	พึงพอใจอยู่ในระดับ ปานกลาง
1.51-2.50	หมายความว่า	พึงพอใจอยู่ในระดับ น้อย
1.00-1.50	หมายความว่า	พึงพอใจอยู่ในระดับ น้อยที่สุด

5.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

5.6.1 สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของเครื่องมือ

5.6.1.1 ดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้ และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (IOC)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ค่าดัชนีความสอดคล้องของเนื้อหาตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
 $\sum R$ แทน ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
N แทน จำนวนของผู้เชี่ยวชาญ

5.6.1.2 หาความยากง่ายของแบบทดสอบ (P)

5.6.1.3 หาค่าอำนาจจำแนก (r)

5.6.2 สถิติพื้นฐานที่ใช้ในการบรรยายข้อมูล

สถิติพื้นฐานในการบรรยายข้อมูลใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติสำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลทางสังคมศาสตร์ ประกอบด้วย

5.6.2.1 ร้อยละ (%)

5.6.2.2 ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)

5.6.2.3 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

6. ผลการวิจัย

การเรียนรู้โดยใช้การคิดสร้างสรรค์เป็นฐานและรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบโมเดลซิปปาเพื่อพัฒนาสมรรถนะทางการเรียนรู้ในวิชาชีพครู มีผลการวิจัย ดังนี้

ตาราง 2 คะแนนเปรียบเทียบสมรรถนะทางการเรียนรู้ในวิชาชีพของนักศึกษาครู หรือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียน และหลังเรียนของกลุ่มตัวอย่าง

สมรรถนะทางการเรียนรู้	n	$\bar{X}$	S.D.	t
ก่อนเรียน	30	21.25	0.29	32.01*
หลังเรียน	30	47.61		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 2 พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการเรียนรู้โดยใช้การคิดสร้างสรรค์เป็นฐานและรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบโมเดลซิปปาเพื่อพัฒนาสมรรถนะทางการเรียนรู้ในวิชาชีพครู มีสมรรถนะทางการเรียนรู้ในวิชาชีพครูสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 3 ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจต่อการเรียนรู้โดยใช้การคิดสร้างสรรค์เป็นฐานและรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบโมเดลซิปปาของกลุ่มตัวอย่าง

รายการ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
1. กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในชั้นเรียน	4.53	0.30	มากที่สุด
2. สื่อการจัดการเรียนรู้	4.47	0.49	มาก
3. กิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้การคิดสร้างสรรค์เป็นฐานและ การจัดการเรียนรู้แบบโมเดลซิปปา	4.56	0.62	มากที่สุด
เฉลี่ย	4.52	0.47	มากที่สุด

จากตาราง 3 พบว่า ความพึงพอใจต่อกระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การคิดสร้างสรรค์เป็นฐานและรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบโมเดลซิปปา คะแนนเฉลี่ย 4.52 อยู่ในระดับ มากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.52, S.D = 0.47)

7. อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ

1. ศึกษาสมรรถนะทางการเรียนรู้ในวิชาชีพของนักศึกษาครูโดยใช้การคิดสร้างสรรค์เป็นฐานและรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบโมเดลชิปปา ผลการวิจัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการเรียนรู้โดยใช้การคิดสร้างสรรค์เป็นฐานและรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบโมเดลชิปปาเพื่อพัฒนาสมรรถนะทางการเรียนรู้ในวิชาชีพครู มีสมรรถนะทางการเรียนรู้ในวิชาชีพครูสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เนื่องมาจากการจัดการเรียนรู้แบบโมเดลชิปปาใช้หลักการจัดการเรียนการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนมีบทบาทที่สำคัญในการเรียนรู้ โดยจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติการด้วยตนเอง มีการใช้กระบวนการทาง สติปัญญา และมีส่วนร่วมในการเรียนทั้งร่างกาย สติปัญญา อารมณ์และสังคม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปกรณ์ รัตนทำ (2561, บทคัดย่อ) พบว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบผสมผสานตามรูปแบบชิปปาที่ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์สำหรับนักศึกษาปริญญาตรีโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=4.21$, S.D. = 0.70) 2) การเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่าความคิดสร้างสรรค์หลัง เรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 2. เพื่อ ศึกษาความพึงพอใจต่อกระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การคิดสร้างสรรค์เป็นฐานและรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบโมเดลชิปปา ผลการวิจัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการเรียนรู้โดยใช้การคิดสร้างสรรค์เป็นฐานและรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบโมเดลชิปปาเพื่อพัฒนาสมรรถนะทางการเรียนรู้ในวิชาชีพครู มีความพึงพอใจต่อกระบวนการจัดการเรียนรู้คะแนนเฉลี่ย 4.52 อยู่ในระดับ มากที่สุด ($\bar{X}=4.52$, S.D = 0.47) อาจเนื่องมาจาก กลุ่มตัวอย่างหรือผู้เรียนมีความพร้อมในการเรียนรู้ และมีความสุขในการเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ ซึ่งสอดคล้องกับ วิชชาพรรณ กิ่งวัชรพงศ์ (2553, บทคัดย่อ) ที่วิจัย เรื่อง รูปแบบการพัฒนาหลักสูตรฐานสมรรถนะด้านการโรงแรมและบริการ งานบริการส่วนหน้า ตามมาตรฐานอาชีพอุตสาหกรรมบริการ โรงแรม พบว่า ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของครูฝึกในสถานประกอบการที่สังเกตการแสดงผลสมรรถนะในงานบริการส่วนหน้าโรงแรมของนักศึกษาฝึกงาน พบว่า นักศึกษาสามารถแสดงสมรรถนะในการปฏิบัติงานอยู่ในระดับมากที่สุด และสอดคล้องกับ ปกรณ์ รัตนทำ (2561, บทคัดย่อ) พบว่าการประเมินความพึงพอใจการเรียนรู้ ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบผสมผสานตามรูปแบบชิปปาที่ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์สำหรับนักศึกษาปริญญาตรีโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=4.19$, S.D. = 0.70)

8. ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. อาจารย์ผู้สอนศึกษารูปแบบการเรียนรู้โดยใช้การคิดสร้างสรรค์เป็นฐานและรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบโมเดลชิปปาเพื่อพัฒนาสมรรถนะทางการเรียนรู้ในวิชาชีพครู ให้เข้าใจและสามารถพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนการสอนเองได้
2. ควรมีการนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้หรือแนวคิดอื่น ๆ ที่เหมาะสมกับเนื้อหาที่สอนเพื่อพัฒนาทั้งด้านความรู้ ทักษะ และสมรรถนะในวิชาชีพครูต่อไป

9. เอกสารอ้างอิง

- กวิยา เนาวประทีป. (2553). ปัจจัยที่ส่งผลต่อระดับความพึงพอใจของนักศึกษา โครงการ ปรินญาไท
ทางการบัญชี คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. วิทยานิพนธ์
บธ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ทิตินา แคมมณี. (2555). ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ.
กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- บุญชม ศรีสะอาด และบุญส่ง นิลแก้ว. (2535). การอ้างอิงกลุ่มประชากรเพื่อใช้เครื่องมือแบบมาตราส่วน
ประมาณค่ากับกลุ่มตัวอย่าง. การวัดผลการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
มหาสารคาม.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2553). การวิจัยเบื้องต้น. (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น
- ปกรณ รัตนทำ (2561). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ผสมผสานตามรูปแบบชิปปา ที่ส่งเสริมความคิด
สร้างสรรค์สำหรับนักศึกษาปริญญาตรี. วิทยานิพนธ์ ค.ม. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยราช
ภัฏมหาสารคาม.
- พศิน แดงจวง. (2554). รูปแบบการพัฒนาสมรรถนะบุคลากรทางการศึกษา. กรุงเทพฯ: ดวงกมล
พับลิชชิง
- พิณสุดา สิริธรรังศรี. (2556). รายงานการวิจัยและพัฒนา เรื่อง รูปแบบการบริหารการศึกษา ขั้นพื้นฐาน.
กรุงเทพฯ: สำนักงานเลขาธิการทางการศึกษา.
- พิมพ์นธ์ เดชะคุปต์ และพรทิพย์ แข็งขัน. (2551). สมรรถนะครูและแนวทางการพัฒนาครูในสังคมที่
เปลี่ยนแปลง. รายงานการวิจัย. กรุงเทพฯ: พรักหวานกราฟฟิค
- พิมพ์นธ์ เดชะคุปต์ และคณะ. (2555). สมรรถนะครูและแนวทางการพัฒนาครูในสังคมที่ เปลี่ยนแปลง.
ใน ไพฑูรย์สินลารัตน์ (บรรณาธิการ). เพื่อความเป็นเลิศของการครุศึกษาไทย. กรุงเทพฯ:
มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2543). วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- เรชา ชูสุวรรณ. (2550). รูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของสมรรถนะบุคคลที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพของ
สำนักงาน เขตพื้นที่การศึกษาในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้. วิทยานิพนธ์ ศษ.ด. ปัตตานี:
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- วิจารณ์ พานิช. (2555). วิธีสร้างการเรียนรู้เพื่อศิษย์ในศตวรรษที่ 21. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: บริษัท
ตลาดาพลับลิเคชั่น จำกัด.
- วิชาพรณ กิ่งวัชรพงศ์. (2553). รูปแบบการพัฒนาหลักสูตรฐานสมรรถนะด้านการโรงแรมและ
บริการ งานบริการส่วนหน้าตามมาตรฐานอาชีพอุตสาหกรรมบริการโรงแรม. วิทยานิพนธ์
ค.ด. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้า พระนครเหนือ.

- สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. (2554). *กรอบแนวความคิดการผลิตครูยุคใหม่*. อนุสารอุดมศึกษา
- สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. (2556). *เอกสารประกอบการประชุมเชิงปฏิบัติการ เรื่อง แนวทางการผลิตครูให้สอดคล้องกับความต้องการทั้งเชิงปริมาณและคุณภาพ*. วันที่ 23 พฤศจิกายน 2556. ณ สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา
- อริยา คูหา และ หริรักษ์ แก้วกับทอง. (2559). *รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์ เรื่อง สมรรถนะความเป็นครูของนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์*. สงขลา: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี.